

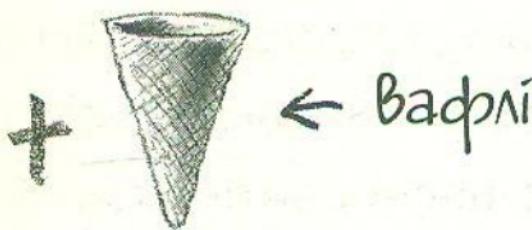
Нещодавно на уроці релігійного виховання ми розмовляли про духів. Іншим це здалося неймовірно цікавим, а я мало не заснув. Справа у тому, що приватні детективи не вірять у духів, вовкулаків і тому подібні дурощі. Приватний детектив міцно стоїть обома ногами на землі. І на ній немає місця для вампірів, вершників без голів або слизьких монстрів, що мешкають під містом у смердючих стічних трубах.

Коли я розслідував останню справу, про яку я зараз розповім, йшлося теж про добрих і злих духів. Але все по порядку. Отже, здається, вже всі навколо знають про те, що я дуже сильно люблю «Carpenter's Chewing-Gum»* та піцу. Без жуйок я не можу ясно мислити, а тиждень без піци можна вважати пропащим. А також я дуже люблю морозиво, зокрема італійське морозиво. Але воно має бути з кафе морозивника Джованні, там продають найкраще морозиво в світі. І в ньому мають міститися лише певні сорти лимонів та шоколаду. Джованні вважає таку комбінацію неможливою. Йому належать «ДОЛОМІТИ». Це найменше кафе

* Англійською вимовляється: «Карпентерс Чуйн Гамм».

морозива в місті — лише три столи,
і Джованні робить усе самотужки.

— Так не можна, Квятковський, —
каже він щоразу, коли я приходжу
до нього. — Лимон з ваніллю — це
нормально. Або лимон з полуницею.
Але із шоколадом? Це ж злочин!

— Джованні, — промовляю я, — ти нічого не розумієш у злочинах. Дай мені морозиво і припини хвильоватися.

Він лається ще певний час, але врешті-решт віддає мені ріжок з лимонною та шоколадною кульками.

— Невіглас! — кричить він мені навздогін. Я запитав якось у вчительки, що означає це слово.

— Це означає, що ти нічого не розумієш, — відповіла вона і прішелепкувато посміхнулася.

Пару тижнів тому я пішов до Джованні одразу після школи. Я написав диктант на п'ять балів і почувався досить кепсько. Отже, морозиво — саме те, що мені було потрібно.

У той день дощило, тому Джованні не було чого робити. Він сидів